

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Գ Ե Ր Ե Ջ Մ Ա Ն Ք

Առաջ երկու էին հոն, հիմա ուրն են՝ այն պզտիկ
Քառակուսի գեսնին մէջ. եւ կան երկու ուրիշներ
Ջանոնք կանխած, բռնացող բուն մը երկար, հանդարտիկ՝
Շրջափակին մէջ այդ նոյն մահաստանին ծառասուներ...:

Ան որ գրնաց էն առաջ՝ եղաւ եղբայրս երէց,
Երս՛ւն սարու, խեղճ Տիգրան: Յետոյ Տեղասը անու՛ւ
Հազիւ երեք տարեկան, զոր փահանան մկրտեց
Տրդու գրկէս առնելով իր մերկութիւնը քնու՛ւ:

Իսկ «թաղ»ին մէջ կան կարգաւ՝ հայրս, քեռայրս ու միակ
Քոյրս՝ նըման սրբուհոյ: Վերջէն՝ երկու մեծ եղբայր.
Տասներեքին մէջ մարած եղբօրաղջիկս Արուսեակ.
Տասներեքինն դալկացած՝ քրոջըս թողը նորայր...:

Ամենէն վերջ, անցեալ օր, գրնաց անոնց միանալ,
Ամենուն ցաւն իր արշին մէջ կըրելէ հալումաւ՝
Ծերունի մայրս, օհ իմ մա՛յրս, աղէտահար անգամ մ'ալ,
Եղած ա՛յնքան իմաստուն ու անձնուէր ու չարաւ...:

Իմ ընտանիքս ամբողջ կը բընակի հոն այլ ես՝
Այդ հողին մէջ, ան կարծես թէ մեր հին տունը ըլլար.
Բայց է իմ տեղըս միայն, ու կ'սպասեն ինձ թերեւս
Եւ ո՞վ գիտէ թէ հոգ չեն ընեն անոնք ինձ համար՝

Հարցընելով իրարու. «Միսմինակ ի՞նչ կ'ընէ ան...»
Բայց զի անոնց ոչ մէկուն աչիւր փակել եմ կըրցած,
Ո՛չ մէկուն հուսկ համբոյրով մը յարգարած նեղ համբան՝
Պիտի մեռնիմ ու նետուիմ փոս մը օտար, աչիւր բաց...:

Մինչեւ այդ օրը սակայն՝ ամբողջովին սիրջս հոն
Ու միտքս հոն է հիմա, այն բարձրադիր, կիսափակ
Պարտէզին մէջ մարդաւաս՝ ուր երբ կ'իջնէ իրիկուն,
Նոսերէն բոյր մը խունկի կ'ելլէ խաղաղ երկնից սակ,

Ծառերն անճառժ կ'ողջունեն հեռուն պառկած Մարմարան,
Փոսուտաները կ'այրին ու կը մարին անդադար
Եւ ասղերուն սակ որոնք լուսեղէն ցօղ կը տեղան՝
Կը թռչնին հոգիներն համբուրելով մերթ իրար...: